

[Niels Andersen.]

seks. Det blev udtrykt i udenrigsministerens tale i går, at regeringen overvejer i forbindelse dermed at gennemføre en toldrevision inden den 1. januar 1960.

Det, der for så vidt er afgørende ved vor tilslutning til de syv, må være, at medlemmerne af de syv bevarer deres selvstændighed med hensyn til den ydre handels- og toldpolitik. Heri adskiller vilkårene for medlemskabet af de syv sig i væsentlig grad fra de vilkår, et medlemskab af de seks ville betinge. I de seks er man bundet med hensyn til den politik, man skal føre over for tredjeland. I de syv kan man føre en selvstændig handelspolitik.

Det, der i særlig grad har beskæftiget regeringen i forbindelse med markedsplanerne og markedsdebatten, er spørgsmålet om landbrugsvarernes placering. Bestræbelserne er gået ud på at placere landbrugsvarerne på linje med industrivarerne. Vi ved, hvordan det har knebet med at få denne anskuelse til at trænge igennem også i de forhandlinger, der blev ført i den såkaldte Maudlingkomité. Det var umuligt at trænge igennem med denne anskuelse. Og hvordan er betingelserne for landbrugsvarerne? Ja, man siger ganske vist i henhold til Romtraktaten, at de skal behandles på ensartet måde inden for det pågældende område, men hvordan bliver landbrugsordningen? Det er der ikke nogen, der ved. Vi ved, at vi får vor andel i afsætningen i det pågældende område, men på hvilke betingelser? Og hvad vil det komme til at betyde for samfundet i al almindelighed med hensyn til omkostningsniveau og med hensyn til de toldsætter, der skal gælde over for tredjeland?

De forhandlinger, der er ført vedrørende landbrugsvarernes placering i England, i Sverige og i Schweiz, er nu kendt i henhold til udenrigsministerens redegørelse i går. Jeg skal ikke nærmere komme ind på det, men jeg synes, det er meget vigtigt, at man fra England har fået tilsagn om, at danske producenter af landbrugsvarer bevarer deres

marked i England og får andel i enhver forøgelse. Det er et meget væsentligt tilsagn. Derudover finder jeg det også meget væsentligt, at landbrugsvarerne er blevet placeret i England. Der er derved antagelig skabt præcedens for, hvorledes landbrugsvarer skal placeres, når vi når frem til forhandlinger om det større markedsområde omfattende begge de to områder eller de 17 OEEC-lande. Det er dog et væsentligt skridt frem mod det, som vi kunne ønske. Vi har ikke opnået det hele, ikke opnået alt hvad vi kunne ønske, og lad mig i denne forbindelse pointere, at der kan jo være en risiko, anset hvad vi vælger, enten det bliver de seks eller de syv eller at stå udenfor; der er under alle omstændigheder nogen risiko. Efter min opfattelse har de mere kontante indrømmelser, vi har fået i England, ikke nær så stor en betydning, ikke det perspektiv som det forhold, jeg nys nævnte: landbrugets placering og vor andel i det engelske marked. Englands marked for landbrugsvarer vil, når man skal se fremover, altid være til stede. Det kan man ikke sige — ikke på samme måde i hvert fald — om handelsområdet, der omfattes af de seks. Behovet for landbrugsvarer ligger først og fremmest inden for Englands grænser, når talen er om Europa. Derfor må man nok erkende, at det er andre forhold, der spiller ind, når talen er om afsætning af vore landbrugsvarer over tredjelandsmarkeder, som jo kommer til at betyde mere og mere netop for afsætningen af vore landbrugsvarer.

Når jeg vender blikket mod Vesttyskland, tillægger jeg de samtaler, som udenrigsministeren og landbrugsministeren har ført i Bonn stor betydning, idet man jo fra tysk side har fået tilsagn om, at en tilslutning til de syv ikke skulle skade Danmark. Der har i Vesttyskland været stor forståelse for Danmarks situation, og Vesttyskland nærer jo i henhold til udtalelser, der er fremsat af den vesttyske minister Erhard, de samme forhåbninger om, at man kan nå frem til dannelsen af et større frihandelsområde i